

Η ΣΕΛΙΔΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΩΣ **ΚΕΛΥΦΟΣ ΛΟΓΟΥ - ΟΡΑΜΑΤΟΣ - ΠΡΟΘΕΣΗΣ**
ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ-ΧΡΟΝΟΥ ΠΟΥ ΔΡΑ Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ.

ΟΙ «ΣΥΝΔΑΙΤΥΜΟΝΕΣ» **ΑΥΤΟΠΡΟΣΔΙΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ**
ΤΟ ΟΧΗΜΑ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ ΓΙΑ ΑΝΟΙΚΤΟ ΔΙΑΛΟΓΟ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ

μια νέα
πρόταση
στη γλυπτική
και γράφει για
τη φιλοσοφία
που τον καθοδηγεί
και διατρέχει τις
δημιουργίες του

Τα μικρά και μεγάλα “εγώ”

ΘΑΝΑΣΗΣ ΜΠΕΡΟΥΤΣΟΣ

Η τέχνη είναι το μεγαλύτερο αίνιγμα ...

Αυτό που έρχεται η ύπαρξή μας να ορίσει ως αρχή στο ταξίδι μας στον χωροχρόνο.

...αλήθη ο άνθρωπος είναι η λύση του... (Joseph Beuys)

Αγγίζω, μυρίζω, βλέπω, ακούω, αισθάνομαι, ανακαλύπτω το από κι αρχίζω την αναζήτησή μου στο υπερβατικό. Αναπνέω όπως δημιουργώ. Είμαι όπως φυτάνω. Αυτό για μένα είναι γλυπτική. Η αλήτη αναγωγή του είδους μας σε μια φιλοσοφικά πολιτικοποιημένη σχέση.

Η φιγούρα, οι αναλογίες της, ο περιβάλλον χώρος της, ο χώρος που καταλαμβάνει, σημαία όλα, σαν αυτά που οι τοπογράφοι χρησιμοποιούν για να αποδώσουν το τοπίο. Ένα τοπίο που δεν έχει όρια, που ξεκινά από αυτά που βλέπουμε, προχωρά σ' αυτά που δεν βλέπουμε και προβάλλεται τελικά στον θεατή για να συνεχίσει από εκεί την αέναη πορεία του στον χρόνο.

Ένας χάρτης γεμάτος κόκκαλα, σημεία, ίνες, συνδέσμους και πιο κάτω ροές, κυμούς, κτύπους, ρύπους ως εκεί που οι φωνές ακούγονται απ' τα μάτια. Σ' αυτό το σημείο παίρνει τη σκυτάλη ο θεατής, ο υποψιασμένος, αλήθη και αυτός που αλήτη περνάει απ' έξω, που η πορεία του δεν έτυχε να τον οδηγήσει σε μια αίσθηση τέχνης, αυτός ο αλήτης «ποταμός» θεατής, ο μεροκαματιάς κακομοίρης που τελικά αγκιστρώνεται στο δόλωμα της προβληθείσας ύπαρξής του.

Αρχικά ήταν μόνο μια άσκηση (αυτή του 20ου έτους στην Σχολή, το 1992). Φιγούρες που ανασυνθέταν ένα νέο χώρο σαν ένα είδος παιχνιδιού που τα ορατά κομμάτια στέκονταν ακίνητα και αεικίνητα ολοκληρώνονταν τις, μέσα από τα ανύπαρκτα κομμάτια και τους άξονες, και ο χώρος γινόταν με μια αλήτη κίνηση, ένα μπλοκάκι για σκίσα.

Η συνέχεια άγγιξε την υπερβολή της ανυπαρξίας. Η απούληση. Ο χώρος πιο σημαντικός από τη φιγούρα, ισοπεδωτικά γινόταν το έργο, κι ο θεατής έπαινε να είναι ένας τρίτος.

Η αδιάκοπη αναζήτηση μου, η βαθύτατη πολιτικοποιημένη μου φιλοσοφία, ήταν αυτή που έδωσε την εννοιολογική υπόσταση στη δουλειά μου και στην ύπαρξή μου, όλα αυτά τα χρόνια.

Στην αρχή ήταν η φιγούρα, εγώ, μετά ήταν η μάζα, εμείς, τελικά φάνηκε πως πάντα στη σκέψη μου εξέχουσα θέση κατείχε το «μαύρο πρόβατο», έτσι ξαναγύρισα στο «εγώ».

Η μάζα συνήθως παχαίνει, φοράει πολλή ρούχα κουκουλιώνεται, μεταμορφώνεται σε μια διαρκή άμυνα προστασίας. Το «μαύρο πρόβατο» αλήτη υπάρχει, διάφανο, απούλητο μέγα στην ύπαρξή του, σου δίνει την ευκαιρία να το πιά-

σεις αλήτη ότι να το αγγίξεις και απλόχερα σου αποκαλύπτεται.

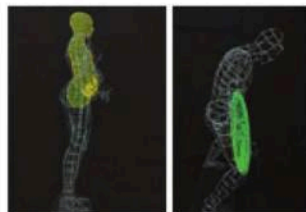
Η φιγούρα ντύνεται για να υπάρξει στην ουριτανική κοινωνία, που η ανάγκη της είναι η δημόσια αιδώς και όχι η εσωτερική ισορροπία. Έτσι γυμνή, ή καλύτερα επιμελής αλήτη στέκει στωικά με το στόμα και τα μάτια κλειστά φωνάζοντας με τη στάση της την εναντίωσή της στο σύστημα.

Ένα σύστημα που φαίνεται πως κυρίως μας οδηγεί στην καρέκλα μπροστά από την οθόνη του υπολογιστή μας, μιας τεχνολογίας social networks που φυτάνει φίλεις και σχέσεις «καθρέφτη», μιλάμε, γελάμε, αγαπάμε αλήτη δεν αγγίζουμε!

Πολλά μικρά και μεγάλα «εγώ», μονάδες δηλαδή που μοιάζουν να ξεφεύγουν από τη μάζα την οποία αποτελούν!

«Εγώ» που έχουν ανάγκη μια πρίζα για να υπάρξουν, ένα φως, μια σήμανση, ένα σημείο επικοινωνίας στον παγκόσμιο ιστό. Αυτά τα «εγώ» που υπολοιοιούνται και απούλοιοιούνται συνεχώς καθώς η τεχνολογία σαρώνει την ύπαρξή τους. «Εγώ» που μιλούν με κωδικοποιημένη γλώσσα με κενά και γεμάτα ο και 1 και που ακροβατούν πάνω σε μια λεπτή ίνα, ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμα, το δυνατό και το απτό, το homepage και την μπανιέρα μου.

Η σχέση μου με τα «εργαλεία» μου, με τα υλικά

μου, κάθε φορά επαναπροσδιορίζεται ακολουθώντας τις εκάστοτε ανάγκες μου για δημιουργία. Μπορεί να είναι το χώμα, το μέταλλο, το πλαστικό, το video, τα πολυμέσα, τα led, έως και μια «αλήτη» εγκατάσταση από τέντες, υλικά που αγγίζουν την παράδοση αλήτη χρησιμοποιούνται μ' έναν εντελώς σύγχρονο τρόπο. Σαν το αλφάβητο που φυτάνει προτάσεις του «σήμερα».

Δεν είναι ποτέ μόνο η ιδέα. Δεν είναι ποτέ μόνο το μέσον. Καθώς η δουλειά μου στορίζεται κυρίως στην έννοια όλα τα «περιφερειακά», αυστηρά επιλέγονται ώστε το αποτέλεσμα να ορίζει την εργασία. Αυτή την εργασία που έρχεται ο θεατής, ο χρήστης, ο περαστικός, να διαβάσει, να θέσει και απάντη έως ποτέ να απαντήσει. Η απάντηση δεν είναι το ζητούμενο, για μένα είναι ο θάνατος του έργου... και ίσως η αρχή ενός άλλου.

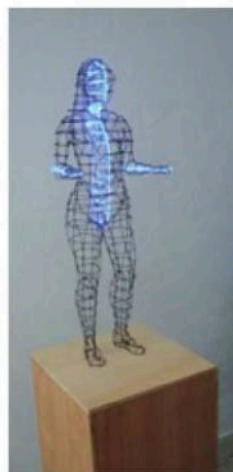
Άρχισα δανειζόμενος τα λόγια ενός γλύπτη, ενός μεγάλου δασκάλου, που ανήγαγε σε τέχνη τη στάση ζωής του.

Τελειώνοντας θα τολμούσα αλήτη να τα αναιρέσω.

Ο άνθρωπος δεν

είναι για μένα η λύση του αινίγματος. Ο άνθρωπος είναι το ίδιο το αίνιγμα. Ένα αίνιγμα που σφείλει να παραμείνει άλυτο. Μοιάζει σαν με τις πράξεις μας και τα θέλω μας να φτάνουμε στη λύση του μα αμέσως μετά, στο μόλις επόμενο δέκατο του δευτερολέπτου ένας άλλος άνθρωπος γεννιέται και θέτει ξανά ερωτήματα, τα ίδια, αλήτη, νέα, παλαιότερα. Κινούμαστε σε ροές παλαιότερες, ανοίγουμε νέους δρόμους, τα αυτιά μας αγγίζουν τις ίδιες αντένες, η παρθενογένεση είναι μια λέξη ποικιλική.

Τέχνη για μένα είναι η αρχέγονη δημιουργία και η λύση της είναι το γέλιο ενός μαρού.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Γεννήθηκε το 1969 στο Baden της Ελβετίας

Το 1987 αποφοιτεί από το 1ο Λύκειο Γαλλισίου στην Αθήνα και για 3 χρόνια φοιτεί σε Ιδιωτική Τεχνική Σχολή στο τμήμα Ηλεκτρονικών της κατεύθυνσης. Ραδιοτηλεοπτικών Εγκαταστάσεων και Συστημάτων όπου και παίρνει πτυχίο το 1990 με βαθμό Πολύ Καλά (16/20). Επίσης παρακολουθούσε σεμινάρια για τεχνικός Η/Υ.

Παίρνει τα πρώτα μαθήματα σχεδίου το 1989, με τον Ν. Στέφο.

Το 1991 εισάγεται στην Ανωτάτη Σχολή Καλών

Τεχνών Αθηνών (Α.Σ.Κ.Τ.) στο Α' εργαστήριο Γλυπτικής με δάσκαλο τον Θεόδωρο Παπαγιάννη, όπου επί τρία έτη (1991-1994) επιβραβεύτηκε με τιμητική υποτροφία από το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών (Ι.Κ.Υ.) για διάκριση στις σπουδές.

Με υποτροφία ERASMUS, το 1995 φοιτεί για 3 μήνες στην ΑΚΑΔΕΜΙΕ DER BILDENDEN KUNSTE του Μονάχου, με δάσκαλο τον Ε. Sauerbruch.

Την περίοδο 1995-1996 παρακολουθεί το κατ' επιλογήν εργαστήριο χαρακτικής του καθηγητή κ. Ι. Παπαδόκη.

Το 1999 αποφοιτεί από την Α.Σ.Κ.Τ. Αθηνών στον τομέα της Γλυπτικής με βαθμό Άριστα 29/30.

Το 2003 έλαβε Μεταπτυχιακό Δίπλωμα Εξειδίκευσης στις "Ψηφιακές Μορφές Τέχνης" με βαθμό πτυχίου Άριστα (8,7/10).

Από το 2000 συνεργάζεται με πολλούς καλλιτέχνες στη δημιουργία, επεξεργασία και υλοποίηση βίντεο, πολυμεσικών εφαρμογών, ιστοσελίδων, ηλεκτρονικών και γλυπτικών κατασκευών και συμμετέχει σε Ερευνητικά Προγράμματα στο πεδίο Τέχνης και Τεχνολογίας της Α.Σ.Κ.Τ.

Από το 2007 διδάσκει Γλυπτική ως επιστημονικός συνεργάτης (Π.Δ. 407/80) στο Τμήμα Πλαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.

Έργα του βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές.